

Gideon, Jefta en Simson

“Toen de Heer hen rechters gaf, was de Heer met de rechter en redde hen uit de hand van hun vijanden, zolang de rechter leefde.”
Rechters 2:18

Gedurende een periode van enkele eeuwen na de dood van Jozua waren er geen duidelijke regeringsafspraken in Israël. Er staat geschreven dat iedereen in die tijd deed wat "recht was in zijn eigen ogen". (Numeri 33:52-56; Rechters 21:25). Over het algemeen neigde men naar ongerechtigheid en de verering van valse goden. Als straf voor hun slechte wegen stond God toe dat de Israëlieten werden onderdrukt door hun vijanden, die zij niet volledig uit het land Kanaän hadden verdreven, zoals Hij hun had opgedragen. (Rechters 2:13-15). 'Niettemin wekte de Heer rechters op, die hen uit de hand van hun onderdrukkers bevrijdden' (vers 16). In dit artikel van de serie ' ' zullen we het leven van drie trouwe rechters onderzoeken: Gideon, Jefta en Simson.

Gideon was de vijfde rechter van Israël. Wanneer hij voor het eerst wordt genoemd, krijgt hij bezoek van een engel terwijl hij "tarwe dorsde bij de wijnpers, om het te verbergen voor de Midianieten", die Israël zeven jaar lang hadden onderdrukt. De engel zei tegen Gideon: "De Heer is met u, dappere held." (Rechters 6:11,12). Gideons antwoord aan de engel was niet erg enthousiast. Hij kon moeilijk begrijpen hoe men onder de gegeven omstandigheden kon zeggen dat de Heer met hem was, of zelfs maar met de Israëlieten. Hij vroeg de engel: "Als de Heer met ons is, waarom is ons dan dit alles overkomen? En waar zijn al zijn wonderen waarvan onze vaders ons vertelden, zeggende: Heeft de Heer ons niet uit Egypte geleid? Maar nu heeft de Heer ons verlaten en ons in de handen van de Midianieten gegeven." vers 13

Dit antwoord betekent niet noodzakelijkerwijs dat Gideon twijfelde aan de bewering van de engel, maar het was misschien gewoon zijn manier om meer informatie te krijgen. Gideon redeneerde dat als God in het verleden wonderen had verricht om zijn volk te bevrijden, Hij dat ook nu weer zou kunnen doen, en hij wilde de zekerheid dat dit het geval zou zijn. De Heer antwoordde Gideon via de engel: "Ga heen in deze uw kracht, en u zult Israël redden uit de hand

van de Midianieten: heb Ik u niet gezonden?" Deze verzekering overtuigde Gideon niet, want hij antwoordde: "Hoe kan ik Israël redden? Zie, mijn familie is arm in Manasse, en ik ben de minste in het huis van mijn vader." verzen 14,15

Hier toont Gideon de kenmerkende nederigheid die alle mensen bezitten die de Heer in zijn dienst heeft gebruikt. Zijn familie was arm en blijkbaar waren de omstandigheden zodanig dat Gideon het gevoel had gekregen dat hij van weinig belang was in de familie. Vandaar zijn verbazing en aarzeling toen de Heer hem aanwijst als zijn keuze voor de verlosser van zijn volk. God stelde deze nederige man gerust door tegen hem te zeggen: "Ik zal zeker met u zijn, en u zult de Midianieten als één man verslaan" (Rechters 6:16). Wanneer de Heer verzekert: "Ik zal zeker met u zijn", worden zelfs de nederigsten en zwaksten onder de mensen dapper en moedig als zij geloof in Hem hebben, maar Gideons geloof moest nog worden versterkt. Hij twijfelde niet aan de Heer, maar hij wilde er zeker van zijn dat het de God van Israël was die met hem communiceerde; dus antwoordde hij opnieuw: "Als ik nu genade in uw ogen heb gevonden, geef mij dan een teken dat u het werkelijk bent die tot mij spreekt." vers 17

Toen vroeg Gideon de engel van de Heer om niet weg te gaan "totdat ik naar u toe kom, mijn geschenk breng en het voor u neerleg". De boodschapper beloofde te blijven. "Gideon ging naar binnen en maakte een geitenbokje klaar en ongezuurde broden van een efa meel; het vlees deed hij in een mand en de bouillon in een pot, en hij bracht het naar hem toe onder de eik en presenteerde het" (verzen 18,19). Toen zei de boodschapper van God tegen Gideon: "Neem het vlees en de ongezuurde broden, leg ze op deze rots en giet de bouillon erover. En hij deed dat. Toen stak de engel van de Heer het uiteinde van de staf die hij in zijn hand had uit en raakte het vlees en de ongezuurde broden aan; en er kwam vuur uit de rots en verteerde het vlees en de ongezuurde broden. Toen verdween de engel van de Heer uit zijn zicht." verzen 20,21

De engel van de Heer was in menselijke gedaante aan Gideon verschenen. Door de wonderbaarlijke manifestatie van goddelijke kracht en de plotselinge verdwijning van de hemelse boodschapper beseft Gideon met wie hij had gesproken. Toen zei hij: "Wee mij, Heer God, want ik heb een engel van de Heer van aangezicht tot aangezicht gezien. En de Heer zei tegen hem: Vrede zij met u, vrees niet, u zult niet sterven." verzen 22,23

De Baälverering vernietigd

Nu Gideon ervan overtuigd was dat de zegen van de Heer met hem was, was hij klaar om door te gaan met de taak om de Israëlieten te bevrijden van de Midianieten. Een noodzakelijke voorbereiding hiervoor was de vernietiging van de Baälverering in het land. Dit was een zware beproeving voor Gideon, want zijn eigen vader had een altaar voor deze heidense verering opgericht.

De engel van de Heer zei tegen hem: "Neem de jonge stier van je vader, de tweede stier van zeven jaar oud, en breek het altaar van Baäl af dat je vader heeft, en hak het bos [heilige bomen die gebruikt worden bij de afgodendienst] dat ernaast staat om. En bouw een altaar voor de Heer, uw God, op de top van deze rots, op de voorgeschreven plaats, en neem de tweede stier en breng een brandoffer met het hout van het bos dat u omhakt." Rechters 6:25,26

Gideon voerde deze instructies uit. Hij maakte gebruik van de hulp van tien van zijn dienaren "en deed zoals de Heer hem had gezegd". Hij voerde de instructies 's nachts uit omdat hij bang was voor de reactie van zijn vaders huishouden en dacht dat het

het beste was om de daad te volbrengen voordat zij erachter zouden komen. Gideon onderschatte de gewelddadige reactie van de Baäl- -aanbidders niet. Toen de "mannen van de stad" hoorden wat er was gebeurd en dat Gideon daarvoor verantwoordelijk was, eisten zij dat hij zou sterven. Verzen 27-30

Ze stelden deze eis aan Gideons vader, Joas. Joas, die het altaar van Baäl en het bos had opgericht dat zijn zoon had vernietigd, antwoordde echter aan degenen die Gideons leven eisten: 'Willen jullie voor Baäl pleiten? Willen jullie hem redden? Wie voor hem wil pleiten, laat hem ter dood worden gebracht terwijl het nog ochtend is. Als hij een god is, laat hij dan voor zichzelf pleiten, omdat iemand zijn altaar heeft omvergeworpen.' Rechters 6:31

Joas was duidelijk onder de indruk van het feit dat Baäl niet in staat was geweest om de vernietiging van zijn eigen altaar te voorkomen. Wijselijk ging zijn sympathie uit naar Gideon en zijn vertrouwen in de God van Israël nam toe ing . "Op die dag" noemde Joas zijn zoon "Jerubbaal [Hebreeuws: laat Baäl strijden] en zei: Laat Baäl tegen hem pleiten, omdat hij zijn altaar heeft omvergeworpen." vers 32

Een leger verzameld

Er ontstond een acute crisis. Het verslag luidt: "Toen verzamelden zich alle Midianieten en Amalekieten en de kinderen van het oosten, trokken over en sloegen hun kamp op in het dal van Jizreël. Maar de Geest van de Heer kwam over Gideon." Hij blies op een trompet en de mannen van zijn vaders huis werden bij hem verzameld. Hij stuurde ook boodschappers "door heel Manasse, die zich ook bij hem verzamelden, en hij stuurde boodschappers naar Aser, Zebulon en Naftali, en zij kwamen hen tegemoet" (verzen 33-35). De zaken ontwikkelden zich snel en Gideon zag zich al snel omringd door een leger dat klaar was om onder zijn leiding de vijanden van Israël aan te vallen. Voor iemand die in het huis van zijn vader als de minste werd beschouwd, moet dit een nogal overweldigende wending zijn geweest voor Gideon; en het is geen wonder dat hij behoefte had aan verdere geruststelling van de Heer.

Gideon zei tegen God: Als U Israël door mijn hand wilt redden, zoals U hebt gezegd, zie, dan zal ik een vacht wol op de vloer leggen; en als de dauw alleen op de vacht ligt en de grond eromheen droog is, dan

zal ik weten dat U Israël door mijn hand wilt redden, zoals U hebt gezegd. (verzen 36,37). De Heer was geduldig met Gideon en honoreerde zijn verzoek. Toen hij de volgende ochtend het vachtje bekeek, was het doorweekt en bevatte het, zoals het verslag vermeldt, "een kom vol water", terwijl de grond eromheen droog was. Dit had zeer overtuigend moeten zijn, maar toch was Gideon nog niet helemaal tevreden. Om dubbel zeker te zijn, keerde hij de omstandigheden om en vroeg hij de Heer bij de tweede test om het vacht droog te laten blijven en de dauw op de grond eromheen te laten vallen.

Gideon beseftte dat hij veel vroeg en zei tegen God: "Laat uw toorn niet tegen mij ontbranden, ik zal nog één keer spreken." Opnieuw honoreerde de Heer het verzoek van Gideon, "want het vacht was droog en er lag dauw op de hele grond" (verzen 39,40). We moeten niet vergeten dat Gideon leefde in een tijd in de geschiedenis van Israël waarin het volk was afgedwaald naar afgoderij en jarenlang door zijn vijanden was onderdrukt. Hij had weinig of geen persoonlijke ervaring of observaties waarop hij zijn geloof in de Heer kon baseren. Net als Mozes na zijn veertig jaar in Midian had Gideon op verschillende manieren bevestiging nodig dat hij was geroepen om zijn volk te bevrijden.

Juist door dit gebrek aan zelfvertrouwen kon de Heer Gideon op zo'n wonderbaarlijke manier gebruiken. Er was echter nog een andere les die de Heer hem wilde leren, namelijk dat hij niet moest vertrouwen op de kracht van aantallen. God zei hem dat het leger dat hij had verzameld veel te groot was. "Het volk dat bij u is, is te groot voor mij om de Midianieten in hun handen te geven, opdat Israël zich niet tegen mij opschept en zegt: Mijn eigen hand heeft mij gered." Rechters 7:2

Het oorspronkelijke aantal vrijwilligers dat zich ter beschikking van Gideon had gesteld, bedroeg tweeëndertigduizend. Op instructie van de Heer zei hij tegen zijn mannen dat iedereen die bang was, naar huis mocht terugkeren. "En er keerden tweeëntwintigduizend van het volk terug, en er bleven tienduizend over" (vers 3). Toen zei de Heer tegen Gideon: "Er zijn nog steeds te veel mannen. Breng ze naar het water, dan zal Ik ze daar voor u uitdunnen. Als Ik zeg: 'Deze moet met u meegaan', dan moet hij meegaan; maar als Ik zeg: 'Deze moet niet met u meegaan', dan moet hij niet meegaan." vers 4

De test was eenvoudig. Scheid degenen die het water met hun tong oplikken zoals een hond dat doet, van degenen die knielen om te drinken." Slechts driehonderd van de tienduizend likten het water op, "met hun hand voor hun mond", en konden zo alert blijven terwijl ze dronken. Deze driehonderd zouden het hele leger vormen dat Gideon tegen de Midianieten zou leiden. verzen 5-7

Verder versterkt

Een enorm leger van Israëls vijanden had zijn kamp opgeslagen in de vallei van Jizreël. Gideon had ongetwijfeld nog wat meer zekerheid nodig dat zo'n gewapende macht door slechts driehonderd man verslagen kon worden. "Diezelfde nacht" gaf de Heer Gideon de opdracht om zijn dienaar Pura mee te nemen naar het kamp van de Midianieten, "en je zult horen wat ze zeggen." De Heer zei hem dat wat hij zou horen hem moed zou geven voor de aanval die later zou plaatsvinden. verzen 9-11

Dit bezoek aan de gelederen van de Midianieten vond 's nachts plaats en werd niet opgemerkt door hun wachters. "Gideon kwam aan net toen een man zijn vriend over zijn droom vertelde. Ik heb gedroomd, zei hij. Er rolde een rond brood van gerst

het kamp van de Midianieten binnen. Het raakte de tent met zoveel kracht dat deze omver werd geworpen en instortte. Zijn vriend antwoordde: Dit kan niets anders zijn dan het zwaard van Gideon, de zoon van Joas, de Israëliet. God heeft de Midianieten en het hele kamp in zijn handen gegeven." (verzen 13,14). Toen Gideon het verslag van deze droom en de uitleg ervan hoorde, kreeg hij de zekerheid die hij nodig had dat de kleine groep van driehonderd man die God had uitgekozen om zijn leger te vormen, de Midianieten daadwerkelijk kon verslaan. Toen hij terugkeerde naar zijn soldaten, zei hij: "Sta op, ga op in de strijd (), want de Heer heeft het leger van Midian in uw handen gegeven" (vers 15).

De driehonderd soldaten van Gideon hadden geen wapens gekregen, maar nu gaf hij ieder van hen een trompet, een aarden kruik en een lamp of fakkel, die in de kruik moest worden geplaatst. Het is twijfelachtig of enig ander leger in de geschiedenis van de mensheid ooit zo is uitgerust. Hoewel dat niet in het verslag staat, lijdt het weinig twijfel dat Gideons manier van vechten en zijn aanvalsplan door de Heer waren ingegeven. Nadat hij hen van wapens had voorzien, verdeelde Gideon zijn troepen in drie groepen en zette hen op aan de flanken van de

heuvels rondom het leger van Midian dat in de vallei beneden gelegerd was. Gideon nam zijn plaats in bij een van de kleine groepen. Rechters 7:16

Hij gaf iedereen de opdracht om te doen wat hij deed. Wanneer hij op zijn trompet blies, moesten zij op de hunne blazen. Tegelijkertijd moesten zij de kruiken breken, die werden gebruikt om hun fakkels te verbergen. Daarna moesten zij roepen: "Het zwaard van de Heer en van Gideon" (verzen 17, 18). De Midianiet die eerder de droom van zijn metgezel had uitgelegd, had gezegd: "Dit kan niets anders zijn dan het zwaard van Gideon." Waarschijnlijk hadden veel Midianieten over deze droom en de uitleg ervan gehoord; dus toen ze de kreet van de drie en hoorden, dachten ze zeker dat de droom uitkwam.

Blijkbaar zat er meer achter Gideons strategie dan op het eerste gezicht leek. Hoewel zijn leger klein was, had hij het zo opgesteld dat het het kamp van de Midianieten vrijwel omsingelde. Normaal gesproken zouden alleen de aanvoerders van een leger trompetten blazen en fakkels dragen, en toen de Midianieten driehonderd trompetten hoorden klinken en driehonderd flikkerende fakkels zagen die hen aan alle kanten omringden, kregen ze zeker de indruk dat ze werden aangevallen door een enorm

leger. Tegenwoordig zouden we een dergelijke strategie 'psychologische oorlogsvoering' noemen.

Toen de driehonderd mannen op hun trompetten bliezen, hun kruiken braken, hun fakkels hielden en riepen: 'Het zwaard van de Heer en van Gideon', verspreidde zich angst en paniek onder de vijand. 'De Heer keerde het zwaard van ieder tegen zijn medemens, zelfs in het hele leger' (verzen 19-22). Terwijl de Midianieten elkaar aanvielen, sloegen ze op de vlucht. De Israëlieten achtervolgden hen en sloten uiteindelijk hun vorsten en koningen in en doodden hen (Rechters 7:23-25; 8:1-21). De overwinning van Israël was compleet.

Gideon is een van de nederigste en tegelijkertijd bekwaamste staatslieden uit de Bijbel. Toen de engel van de Heer voor het eerst tot hem sprak, legde hij uit dat hij de minste was in het huis van zijn vader, en hij behield deze geest van nederigheid. Hij hoorde de Midianieten de uitdrukking "het zwaard van Gideon" gebruiken, maar toen hij zijn kleine leger opdroeg dit als strijdkreet te gebruiken, voegde hij Gods naam toe en zette die op de eerste plaats: "het zwaard van de Heer en van Gideon".

Toen zijn overwinningen compleet waren, "zeiden de mannen van Israël tot Gideon: Heers over ons, zowel u als uw zoon en ook uw kleinzoon, want u hebt ons uit de hand van Midian bevrijd." Ook hier komen Gideons nederigheid en juiste perspectief weer naar voren. Hij antwoordde op dit verzoek met de woorden: "Ik zal niet over u heersen, en mijn zoon zal ook niet over u heersen: de Heer zal over u heersen" (Rechters 8:22,23). Zo hield deze trouwe rechter in Israël opnieuw de Heer voor zijn volk in het vooruitzicht en benadrukte hij dat zij alleen door gehoorzaamheid aan Hem konden verwachten vrij en welvarend te blijven.

De resultaten van Gideons voorbeeld en trouwe rechtspraak duurden slechts zolang hij leefde. "Zodra Gideon gestorven was, ... keerden de kinderen Israëls zich weer om en gingen zij de Baäls na en maakten zij Baäl-Berith tot hun god. En de kinderen Israëls dachten niet aan de Heer, hun God, die hen uit de handen van al hun vijanden rondom had verlost; ook betoonden zij geen goedheid aan het huis van Jerubbaal, namelijk Gideon, naar alle goedheid die hij aan Israël had betoond." Rechters 8:33-35

Jephthah en zijn dochter

Na de dood van Gideon en de goddeloosheid van zijn zoon Abimelech, werd er door de Heer een reeks rechters aangesteld om de zaken van Israël te leiden, maar er wordt weinig of geen informatie over hen gegeven totdat we bij Jefta, een zoon van Gilead, komen. Jephthah wordt geïntroduceerd als een machtig man van moed, maar hij werd door zijn broers verstoten omdat hij de zoon was van een "vreemde vrouw", en hij "vluchtte voor zijn broers en woonde in het land Tob". Rechters 11:1-3

Jephthahs bekwaamheid als leider en militair werd blijikbaar zelfs erkend door degenen die zichzelf sociaal superieur achtten. Toen Israël zwaar onderdrukt werd door de Ammonieten, zochten de oudsten Jephthah op en vroegen hem om hulp, waarbij ze hem het leiderschap van de natie beloofden nadat hij de Ammonieten had verslagen. Jephthah aanvaardde dit met tegenzin en behaalde de overwinning, net zoals andere militaire generaals dat eerder hadden gedaan toen de zegen van de Heer op hen rustte. verzen 4-32

Jephthahs naam is echter niet vanwege zijn militaire expertise prominent aanwezig in het heilige verslag, maar vanwege een gelofte die hij aan de Heer deed in afwachting van de overwinning die hem door goddelijke hulp zou worden geschonken. De gelofte was dat het eerste dat uit zijn huis zou komen wanneer hij terugkeerde van de strijd, aan de Heer zou worden geofferd. verzen 30,31

Toen Jeftha terugkeerde van de strijd, was zijn jonge dochter, zijn enige kind, de eerste die uit het huis kwam om hem tegemoet te treden. Het verslag zegt: "Toen hij haar zag, scheurde hij zijn kleren en zei: 'O, mijn dochter, je hebt mij volledig verwoest! Je hebt mij rampspoed gebracht! Want ik heb een gelofte aan de HEER gedaan en ik kan die niet terugnemen.'" Verzen 34,35

Onder de edelen van Israël was het doen van een gelofte voor de Heer een zeer ernstige zaak. Salomo schreef dat het beter is geen gelofte te doen dan een gelofte te doen en die niet na te komen (Prediker 5:4,5). Jeftha was deze mening toegedaan; en hoewel zijn gelofte veel geer kostbaar bleek te zijn dan hij had verwacht, zag hij, nu hij een dergelijke plechtige verplichting was aangegaan, geen mogelijkheid om deze te wijzigen. Zijn dochter kwam niet in opstand.

Ze begreep de situatie en vroeg alleen om twee maanden waarin ze, zoals het verslag vermeldt, "op de bergen mag rondtrekken en mijn maagdelijkheid mag betreuren, ik en mijn vriendinnen". Jephthah willigde dit verzoek in. Na twee maanden "keerde zij terug naar haar vader, die met haar deed zoals hij had gezworen, en zij kende geen man". Rechters 11:36-39

Algemeen wordt aangenomen dat Jefta zijn dochter daadwerkelijk als offer bracht, zoals een stier of een geit zou worden geofferd. Een vluchtige lezing van het bijbelverslag lijkt dit standpunt inderdaad te bevestigen. De vertaling van vers 40 in sommige bijbelvertalingen lijkt echter een andere gedachte te geven. Daarin wordt uitgelegd dat de dochters van Israël jaarlijks "vier dagen per jaar naar de dochter van Jefta uit Gilead gingen om met haar te praten".

Dit werd, zo legt vers 39 uit, "een gewoonte in Israël". Jephthahs dochter moet in leven zijn gebleven, anders hadden de vrouwen van Israël niet elk jaar met haar kunnen praten. Als we het verslag zorgvuldiger bestuderen, wordt duidelijk dat wat er werkelijk gebeurde, een " " was dat het meisje haar hele leven maagd bleef, wat vanuit het oogpunt van

de Israëlieten een enorm offer was dat haar vader van haar vroeg.

Deze gedachte blijkt duidelijk uit het verslag. Toen Jefta zijn standpunt aan zijn dochter uitlegde en zij om twee maanden uitstel vroeg, deed zij dat niet om zich voor te bereiden op de dood, zoals sommige commentatoren uitleggen, maar om haar maagdelijkheid te betreuren. (Rechters 11:37). Toen ze terugkeerde en haar vader "met haar deed zoals hij had gezworen", wordt uitgelegd dat "zij geen man gekend had". Jephthah was iemand die geleid werd door de "Geest van de Heer" (vers 29). Als zodanig zou hij geen gelofte hebben gedaan om zijn dochter als offer te brengen, want dit was verboden door de wet van Mozes. Deuteronomium 12:29-31

Na zijn overwinning op de Ammonieten vond Jefta het noodzakelijk om een opstand van de Efraïmieten binnen Israël neer te slaan. Hun opstand was grotendeels te wijten aan het feit dat zij beweerden dat Jefta hun hulp niet had gevraagd bij de verovering van de Ammonieten. Hun bewering was niet waar, en Jefta slaagde erin hun opstand neer te slaan. Er is verder niets bekend over het leven van Jefta, behalve dat zijn periode als rechter zes jaar duurde en dat hij stierf. Rechters 12:1-7

Simson de machtige

Na de dood van Jefta dienden een aantal andere rechters het volk Israël, maar zij worden slechts terloops vermeld. De volgende rechter die een prominente plaats inneemt, is Simson, de zoon van Manoach. Hij werd tot rechter aangesteld omdat, zoals ook eerder het geval was geweest, "de Israëlieten opnieuw kwaad deden in de ogen van de Heer". Als straf "gaf de Heer hen veertig jaar lang in de hand van de Filistijnen". Rechters 13:1

De moeder van Simson was onvruchtbaar geweest, maar toen verscheen er een engel die haar aankondigde dat zij een zoon zou krijgen. Manoach, haar man, was niet aanwezig toen dit gebeurde, en hij bad dat hij deze bezoeker, die nog niet als engel was herkend, ook mocht zien. Dit verzoek werd ingewilligd, en tijdens het gesprek met de engel offerde Manoach een geitenbok op een rots, en terwijl deze verbrandde, steeg de engel in de vlammen van hen op. Toen wisten zij dat zij door een engel waren bezocht, die hen doordrong van het grote belang voor Israël van de zoon v , die hun geboren zou worden. Hij zou, zoals de engel had

uitgelegd, iemand zijn die "Israël zou beginnen te verlossen uit de hand van de Filistijnen". verzen 2-24

In overeenstemming met de instructies van de Heer werd Samsons hoofd vanaf zijn kindertijd niet geschoren, want zijn ouders hadden de instructie gekregen dat hij zijn hele leven een nazireeër moest zijn. Volgens de Joodse wet, zoals vastgelegd in Numeri 6:1-21, was een nazireeër iemand die zich van het volk afzonderde en zich uitsluitend aan de dienst van de Heer wijdde, hetzij voor een beperkte periode, hetzij voor het leven. Een van de uiterlijke kenmerken van een nazireeër was zijn ongeknipte haar.

Simson staat bekend om zijn grote kracht. Tegelijkertijd is zijn persoonlijke leven volgens de normen van het Nieuwe Testament echter niet prijzenswaardig. Niettemin was hij in zijn hart duidelijk trouw aan God, zodat hij in het boek Hebreeën wordt genoemd als een van de oude helden van het geloof, net als Gideon en Jefta, die eerder zijn besproken. Hebreeën 11:32

Hoewel Simson getrouwd was, ontmoette hij enige tijd later "een vrouw ... die Delila heette" (Rechters 16:4). Nadat zij hem onder druk had gezet, onthulde hij aan Delila dat het geheim van zijn kracht in zijn

oktober 2025

haar lag (verzen 15-17). We moeten hieruit niet concluderen dat er een mysterieuze manier was waarop kracht van zijn haar naar zijn lichaam vloeide (). De gedachte lijkt te zijn dat zolang hij zijn haar behield, het symbool van toewijding aan God, hij van de Heer kracht kreeg om de machtige krachtprestaties te volbrengen die over hem zijn opgetekend.

Toen Delila het geheim van Samsons haar ontdekte, maakte ze van de gelegenheid gebruik om het door een man af te laten knippen terwijl hij sliep. Waarschijnlijk zou de Heer dit niet hebben toegestaan als Samson zijn geloften van toewijding aan God niet had gebroken door zijn flirt met Delila. Nu zijn haar weg was, trok de Heer zijn steun in, en de Filistijnen namen Samson gevangen, staken zijn ogen uit en wierpen hem in de gevangenis. verzen 19-21

Omdat Simson, met de kracht die de Heer hem gaf, de Filistijnen zo lang had gekweld, waren zij trots op het feit dat zij hem nu onder controle hadden. Zij zorgden er dubbel voor dat hij niet zou ontsnappen door hem met koperen ketenen te binden. Om deze overwinning op de machtige Simson te vieren,

kwamen de vorsten van de Filistijnen bijeen om offers te brengen aan hun god, Dagon. verzen 23,24

Deze bijeenkomst vond plaats in hun heidense tempel en het was een grote vergadering. "Het huis was vol met mannen en vrouwen; en alle vorsten van de Filistijnen waren daar; en er waren op het dak ongeveer drieduizend mannen en vrouwen, die toekeken terwijl Simson zich vermaakte" (verzen 25-27). Wat een vernedering voor de machtige Simson!

De situatie veranderde al snel. Samsons geloof kwam hem te hulp. Zijn haar begon weer te groeien en hij vroeg de Heer om hem opnieuw te helpen, zodat hij wraak kon nemen op de Filistijnen. Wat er daarna gebeurde, is algemeen bekend. Hij zette zich schrap tussen twee pilaren die het dak van het gebouw ondersteunden, duwde ze uit elkaar, "en het huis stortte in op de vorsten en op al het volk dat daarin was. Zo waren er bij zijn dood meer doden dan hij tijdens zijn leven had gedood." verzen 22,28-30

Ook hier moeten we aannemen dat het de kracht was die speciaal door de Heer was gegeven, die de tempel van de Filistijnen ten val bracht. Alle krachttoeren van Simson waren net zo goed wonderen als de vernietiging van de muren van oktober 2025

Jericho of de scheiding van de Rode Zee. Waarom de Heer ervoor koos om zijn kracht door een mens te manifesteren, weten we misschien niet , behalve dat het helpt om te illustreren dat onze God op geen enkele manier beperkt is in de methoden die hij kan gebruiken om zijn doelen te bereiken.

Toekomstige rechters

Christus en zijn trouwe volgelingen van het huidige tijdperk zullen de rechters zijn in die toekomstige tijd van oordeel. (Handelingen 17:31; 1 Korintiërs 6:2). Net zoals Israël in slavernij kwam te staan onder zijn vijanden vanwege ongehoorzaamheid aan de goddelijke wet, zo is de hele wereld nu in slavernij onder de zonde en de dood – zowel Joden als heidenen. Maar op Gods tijd zal Hij deze rechters aanstellen, die van tevoren zijn voorbereid op deze grote verantwoordelijkheid, en door hen zullen alle gewillige en gehoorzame mensen van de dood worden verlost. Dat is een glorieus vooruitzicht!